

Tu i jo abraçats en una nit gèlida,
estirats prop d'un mur ple d'heura contemplant la nit.
Veient com estels fugaços es deixen caure;
Sentint cada centímetre del teu cos,
cada segon que estàs amb mi,
cada batec del teu cor.

Acariciant-te la presència,
respirant el teu aire;
besant-te l'ànima, mossegant-la i fent-la meva.

Demano un últim desig i li demano a un últim estel:
Tu i jo abraçats en una nit gèlida,
estirats prop d'un mur ple d'heura contemplant la nit.

Un amor consumit entre llençols,
desfet, suat.
Un t'estimo cec dit en veu alta,
perdut i mancat.
I, d'aquell últim petó,
un regust amarg.

Sento que les paraules fallen en aquest buit interior, en aquesta ànima trencada, en aquest sentiment tan dolç, tan amarg, tan present i tan llunyà.
Noto com mes pupil·les desenfoquen el paper i una llàgrima cau d'una parpella i mulla la tinta i la ploma para d'escriure i et penso i et somio i tanco els ulls i encara et veig reflectit en aquest full en blanc.
Els nervis es crispen i et necessito com el mar a la lluna, com les flors a la llum del sol, com el riu al desglaç, com la neu al fred.
I t'espero, malgrat saber que ja no tornaràs.
Però t'espero.

Com una bèstia famèlica fujo d'aquest indret de clarobscur,
d'ombres i de mirades,
de pèrdues i de trobades.

Com un gat que salta de balcó en balcó
en busca d'un test on deixar-hi rastre,
jo m'abandono a la brisa d'aquest febrer
i deixo que se m'endugui l'ànima
la força que escombra aquest indret.
Ara la claror se'm descobreix obscura
i en la pèrdua,
m'he trobat amb una mirada.

Els núvols, grisos, negres i del blanc més pur adornen aquest blau del cel.
L'oxigen es respira impregnat d'un aire de tempesta de finals de setembre.
Les fulles ballen al compàs de la brisa, al ritme de l'estacional simfonia.
El sol, lleuger record perdut entre retalls de dubtosa memòria, s'amaga ara rere cotó
flux de vapor d'aigua.

L'estiu ha esdevingut tardor.

Els coloms parrupegen,
volen de niu en teulada,
intranquils busquen el seu lloc.

i el meu neguitejat ésser,
durant un breu instant,
creu que la vida és
(en el fons)
bonica.

I no sé què passa aquest gener que les llums del carrer fan pampallugues i de cop s'apaguen i s'encenen com si els faltés força per mantenir-se en una vida constant.

Potser els passa una mica que perden el poder en exhalar l'aire i el recobren sense ni adonar-se'n en veure que s'han fos per dins.

Potser és només que s'adormen un segon i després es desperten d'aquest malson que les corprèn i atrapen la consciència entre els rajos que irradien de llurs bombetes just en el moment precís,

i ja poden tornar a brillar.

Per què no sé què passa aquest gener,
que sembla que a tot li manqui força per mantenir-se en vida constant.

I no sé pas si és qüestió de temps que deixin de fer pampallugues,
aquestes llums que s'encenen i s'apaguen aquest gener.

I no sé pas si és qüestió de pràctica que puguin dominar llurs emocions d'una vegada
per totes i deixin de fer pampallugues

aquestes vides que s'encenen i s'apaguen aquest gener.

Et canvio l'anyell d'or
per la joia de plata,
que a l'auri el banya el sol
i a l'argent el forja la lluna,

que a mi el foc em crema,
que a mi, la nit,
m'asserena.